

De la moda al moble

Pedro Miralles, València, 1955, forma part d'un grup de dissenyadors que fa anys que han aconseguit, gràcies a les seues creacions, revitalitzar el mimètic teixit industrial d'aquest país. Llicenciat en arquitectura per l'Escola de Madrid l'any 1980, té els seus primers contactes amb el disseny al taller de l'exquisit Jesús del Pozo, on durant 18 mesos es dedica a dibuixar i preparar les col·leccions d'aquest últim Premi Balenciaga.

A. Robles

L'any 1984, Miralles, amb l'ajuda d'Alfaro Hoffman, exposa a València una mostra de prototipus de mobles. Aquesta exposició, gràcies a la qual va ser descobert per un industrial, el decanta finalment pel disseny de mobles, sector on és reconegut com una de les figures més representatives.

«Avui no faria una mostra de prototipus. Els prototipus son justament el que mai ha d'ensenyar un dissenyador. Els industrials és el que primer copien. Ara, tot el que faig ho deixo sempre guardat perquè l'espionatge industrial està de moda».

—Carlo Escarpa, Gae-Aulenti, Oscar Tusquets, Gianfranco Ferré i molts d'altres arquitectes s'han dedicat en els últims anys al disseny. ¿Té per a vosaltres un atractiu especial aquesta feina?

—Fa uns anys, els arquitectes es dedicaven al disseny perquè no trobaven mobles per a les seues cases. Al cap i a la fi, els mobles són cases petites. Avui, en canvi, hi ha tants productes bons al mercat que l'activitat del disseny industrial s'ha separat molt de l'arquitectura. Es tracta, en realitat, de dues disciplines diferents.

D'altra banda, ser un bon arquitecte no implica necessàriament ser un bon dissenyador. El que sí que proporciona l'arquitectura són bons coneixements d'economia de materials i de lògica.

—El que sí que sembla que està comprovat és que els productes dissenyats per arquitectes són molt depurats.

—És cert que la tendència de l'arquitecte és d'anar cap a una suposada essència. Ara bé, si examinem els objectes dissenyats per arquitectes-arquitectes, és a dir, aquells que dediquen el 90 per cent del seu temps a fer arquitectura, trobem que són molt incòmodes, molt complicats de fer i molt cars. Això passa perquè

l'arquitecte no sol tenir en compte problemes de producció industrial.

El 1987, becat per l'Impiva, vas passar un any a la prestigiosa Domus Academy de Milà. ¿Què t'aportà la teua estada en aquest país?

—La Domus m'aportà seguretat. Quant al disseny, vaig poder comprovar com pràcticament tots els dissenyadors donaven respostes similars a una mateixa qüestió.

—La teua relació amb Itàlia l'has continuada avui, ja que estàs fent un treball amb l'empresa Si & Company.

—El treball que faig per a aquesta empresa em va eixir gràcies a la meua estada a la Domus. Massimo Morocci, que és un dissenyador molt interessant, organitzà una col·lecció amb sis dissenyadors europeus. Cadascun de nosaltres havia de fer una cadira. Va ser molt curiós, perquè Morocci, que és el més vell, deu tenir cinquanta anys, presentà el disseny més avançat. A Itàlia això es un fenomen que es dona molt, contràriament al que passa, per exemple, a l'estat espanyol. Ací veus un disseny atrevit i creus immediatament que l'ha fet un tio de 25 anys que s'ha posat a delirar.

L'italià Maurizio Sotssas, el més modern dels dissenyadors d'aquell país, té 70 anys. És curiós comprovar dia rere dia la cultura tan forta de disseny que hi ha en aquell país.

Com t'estava dient, la cadira que va fer Morocci era molt atrevida, mentre que les nostres eren totes molt contingudes. També és veritat que les nostres trobaren immediatament industrials disposats a produir-les i que la seua continua encara sense trobar ningú que vulga fer-la. Això és un luxe que només es pot permetre Morocci, perquè és un senyor que té al mercat productes que li funcionen molt bé.

—També estas dissenyant per a una empresa francesa.

—Sí. Els mobles que faig per a XO —que és el nom de la firma—

formen part d'una col·lecció que dirigeix Philippe Stark. XO també produeix mobles del japonès Shiro Kuramata i l'escenògraf Robert Wilson.

Per a XO vaig dissenyar una cadira, una cadira molt difícil, molt radical, realitzada en perfil, un perfil que fins ara no s'havia utilitzat mai en mobiliari. Es tracta d'una cadira bastant ergonòmica tot i que aparentment no ho sembla, perquè és una cadira de ferro.

Si XO només fabricara aquesta cadira per a França, no en vendria més de quinze. Però, com aquesta empresa té una xarxa de distribució a nivell internacional s'està venent molt més del que jo hauria pogut imaginar. En aquest aspecte, Europa va molts anys per davant d'Espanya.

—¿Vols dir que allò que necessiten les nostres empreses són millors canals de distribució?

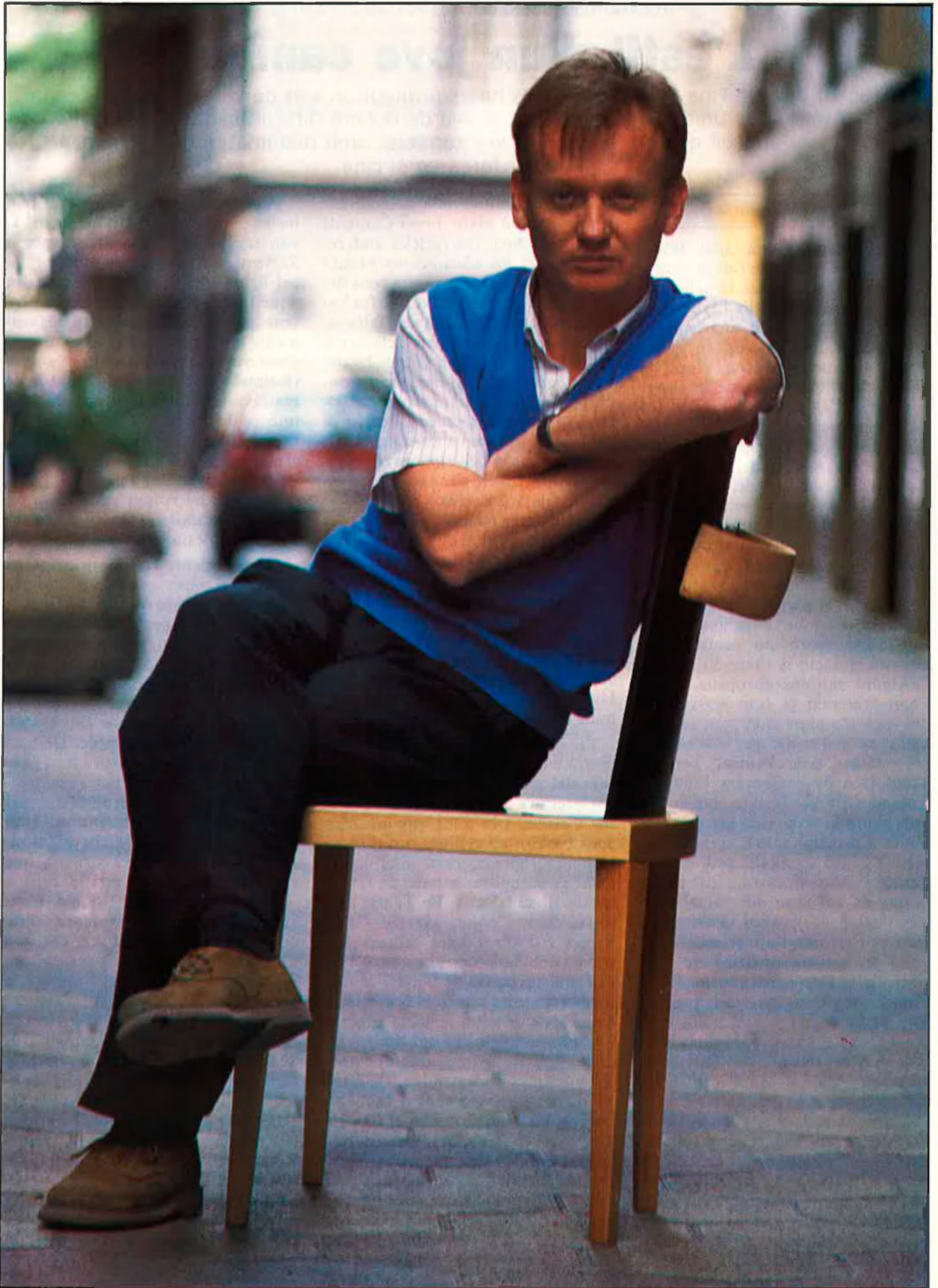
—En efecte, les col·leccions d'alta costura que fan Itàlia i França es venen des d'aquests països a tot el món. Els empresaris espanyols, quan volen vendre, no arriben mai més enllà d'Alemanya. Ens falla la infraestructura comercial sempre.

D'altra banda, el que també falta són empreses que vulguin convertir-se en líders, no en líders ací, sinó a Europa.

Falla també la comunicació perquè fan falta revistes especialitzades que tinguin una distribució internacional i que creen necessitat de producte en els consumidors.

—La Comissió organitzadora de l'Expo 92 t'ha encarregat un treball. ¿En què consisteix?

—La creació d'una mostra de paperes. Sembla fàcil, però no ho és, sobretot si pensem que aquestes paperes han de ser reconegudes com a tals per tota la gent que vaja a l'exposició, que han de tenir un cert caràcter espanyol. Culturalment, és un tema complex i gens fàcil.

RAFA GIL